

26 Μαΐου 2013

Καλλιόπη ανάμεσα ι

/ [Γενικά Θέματα](#)

πνικὴ μητέρα

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Είναι δεδομένο πως καμία γραφίδα δεν μπορεί να εκφράσει τέλεια την προσωπική εμπειρία. Κυρίως όταν αναφέρεται στη συνάντηση με άνθρωπο που μεταγγίζει ζωή αιώνιο, ως γνήσιο τέκνο του ζωντανού Θεού. Ωστόσο, κάποια γεύση απ' αυτή την εμπειρία μπορεί να μεταδοθεί με την καταγραφή της.

Δεν θα αναφέρω τα βιογραφικά τῆς Καλλιόπης Χριστοφίδου, τῆς πνευματικῆς

μητέρας που κηδέψαμε στο Δάλι, την Τρίτη, 21 Μαΐου 2013. Ο επικήδειος λόγος του εφημερίου τού ιερού ναού της Ευαγγελίστριας, πρωτοπρεσβυτέρου Σπυρίδωνος Ζαχαριάδη, τα αναφέρει μεταξύ των άλλων σημαντικών αναφορών του. Τον δημοσιεύουμε στη στήλη της ιστοσελίδας μας «Κείμενα Ορθόδοξης Θεολογίας».

Θα γράψω γι' αυτά που γνωρίζονται «εν ετέρα μορφή», που μεταγγίζονται εν Πνεύματι αγίω και που κατανοούνται πέρα από το λογικό.

Τη συνάντησα στο σπίτι της το Νοέμβριο του 2011, αφού άκουσα γι' αυτήν ότι είναι αγιασμένη μορφή «όπως τον παππού Παναή». Πήγα με κάποια επιφύλαξη και με βάση αυτό του αποστόλου Θωμά «εάν μη ίδω ου μη πιστεύσω». Ήταν τότε που η συνάντηση έγινε αποκάλυψη και η συνομιλία επιβεβαίωση.

Όντως «Γερόντισσα – Ηγουμένη Μοναστηριού», κατά το χαρακτηρισμό του π. Σπυρίδωνος στον επικήδειο λόγο του. Έλαμπε από χαρά, κι ας έφερνε τον πόνο της ζωής, την αδικία και τα ποικίλα προβλήματα της οικογένειας. Είχε τη βεβαιότητα, και μας τη μετάγγιζε, ότι «ο Θεός αγάπη εστι», ότι συμπορεύεται και συμπάσχει με τον κάθε άνθρωπο, ότι ανατρέπει τα δεδομένα της ζωής, όταν στο τέλος πρόκειται να χαρεί ο άνθρωπος.

Οι συναντήσεις αργότερα στο γηροκομείο, όπου μεταφέρθηκε για περίθαλψη, επιβεβαίωναν την πρώτη μου εμπειρία. Η συνεχής προσευχή της αγκάλιαζε όλο τον κόσμο και οι Παρακλήσεις σε διάφορους αγίους γίνονταν για συγκεκριμένα προβλήματα συγκεκριμένων ανθρώπων.

Τα δικά της προβλήματα επιβεβαίωναν την πραγματικότητα ότι «τεθλιμμένη του βίου η οδός» και ότι οι άνθρωποι του Θεού είναι όπως όλοι οι άλλοι στις δυσκολίες και τους πειρασμούς της ζωής. Η ελπίδα, η πίστη ως εμπιστοσύνη, η απουσία της απελπισίας και της απόγνωσης, βεβαίωναν την αλήθεια ότι «τον τελευταίο λόγο στη ζωή δεν τον έχει ο διάβολος αλλά ο Κύριος και Θεός μας».

Ο Γέροντας Σωφρόνιος του Essex, σ' ένα από τα βιβλία του, αναφέρει ότι «σημείο που δείχνει αν κάποιος πήγε στον παράδεισο, είναι η αίσθηση που κυριαρχεί κατά την ώρα της κηδείας». Εδώ η κηδεία προκαλούσε χαρμολύπη, όπως της Μ. Σαρακοστής. Μια αίσθηση λύπης και ειρήνης, πνευματικής αγαλλίασης. Κηδεύαμε μια σύγχρονη «πνευματική μητέρα»! Η μεγάλη εκκλησία του Δαλίου γέμισε από αδελφούς και τέκνα της. Η συμμετοχή του Μητροπολίτη Τριφυθούκτου κ. Βαρνάβα, δέκα ιερέων και ενός διακόνου, επιβεβαίωνε ότι ήταν άνθρωπος της εκκλησίας. Η θέα του προσώπου της θύμιζε το λόγο του αγίου Σεραφείμ «βρες εσύ την

εσωτερική σου ειρήνη και χίλιοι άνθρωποι θα αναπαυτούν κοντά σου».

Στην αναστάσιμη ατμόσφαιρα, με το «Χριστός Ανέστη» το σκήνωμα της δούλης του Θεού Καλλιόπης κατέβαινε στον τάφο προσδοκώντας την κοινή ανάσταση. Κι εμείς αναχωρούσαμε πεπεισμένοι ότι «οι εν Κυρίω αποθνήσκοντες» δεν φεύγουν από κοντά μας αλλά μεταβαίνουν «εκ του θανάτου εις την ζωήν» και, βλέποντας «πρόσωπο προς πρόσωπο» τον Αναστάντα Χριστό, πρεσβεύουν για μας και συμπορεύονται.

Πηγή: isagiastriados.com